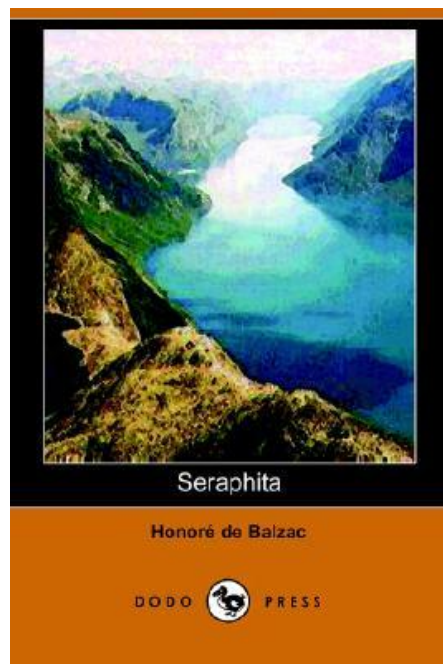

Seraphita

Honoré de Balzac

[Download now](#)

[Read Online](#)

Seraphita

Honoré de Balzac

Seraphita Honoré de Balzac

Balzac begins with a travelogue of the fiords of Norway, concentrating ultimately on one valley that is isolated by the roaring waters of the Sieg River which rises in Sweden and by the forbidding mountains of Jarvis.

We begin with two figures cross-country skiing UP a mountain, past unimaginable abysses. One of them is Minna Becker, daughter of the village pastor. The other is a pale young male named Seraphitus, who expertly guides Minna up the slope to an Alpine meadow. (from a blog on Balzac)

Seraphita Details

Date : Published May 5th 2006 by Dodo Press (first published 1834)

ISBN : 9781406506822

Author : Honoré de Balzac

Format : Paperback 140 pages

Genre : Cultural, France, Classics, European Literature, French Literature, Novels, Fiction

 [Download Seraphita ...pdf](#)

 [Read Online Seraphita ...pdf](#)

Download and Read Free Online Seraphita Honoré de Balzac

From Reader Review Seraphita for online ebook

David says

This was the only Balzac book I have ever regretted reading. It isn't a novel at all. It's a thinly disguised religious tract. Not even a good one either. I'm not in a position to judge the philosophy of the arguments, but this book is just a tiny skeleton of a novel with a whole bunch of sermons shoved in. Not even interesting ones either. I felt like I was reading Eliphaz Levi again. It is dull. It drones on and on without anything interesting happening, just sermons that cause the eyes to glaze over. There is some good description of Norway at the beginning, but it is pure dressing to hide the sermons a little. The other characters are thin and useless. Really, the narrative has no function other than to prop up the sermons. I hated this. I love Balzac and this is so disappointing after what I expect from him. Read this if you want a religious tract. Otherwise, stay the hell away.

Usuyitik says

<http://www.sabitfikir.com/elestiri/%E...>

Balzac'ın karakterleriyle dolu bir salon düğünün. Goriot Baba kızları'nın saadeti için çarpıyor, kızlarıysa hiç oral değil, Madame Vauquer'nin pansiyonerleri bir masanın etrafında oturmuş sohbet ediyorlar, ötede Felix ile Henriette uzun bir sessizliği paylaşıyorlar, Eugenie Grandet tarafından sıkıştırılmış yanlarında getirmiş etrafı seyrediyor... Bildiğiniz tüm Balzac karakterlerini bu salonda bir yerlere oturtabilirsiniz, orası size kalmış. Bu salon, Balzac'ın da haklı isimlendirmesiyle “İnsanlık Komedyası”nın bir özizlemesi olacaktır. Belki de, Balzac tek ve uzun bir roman yazmaya çalışıyordu ya da “Büyük İnsanlık Ansiklopedisi”nin maddelerini dolduruyordu bir bir. Her halükarda insanlık hallerini, insan ilişkilerini ve bu ilişkileri belirleyen dinamikleri çok iyi gözlemlediğini ve tasvir ettiğini itiraf etmemiz gerekir.

Séraphita ise çok ayrıksı bir yerde duruyor. Onun için ayrı bir fasikül açardık Balzac herhalde. Zaten kendisi de söylüyor bunu: “Séraphita benim ustalığım olacaktır. Bir Goriot Baba her gün yazabilir ama Séraphita gibi bir yapıt bir ömürde ancak bir kez ortaya çıkar.” 1835'te bitirdiği Séraphita'dan sonra, bugün çok daha meşhur olan kitapların kaleme aldığı Balzac. Ama yine de hiçbiri, Norveç fiyordlarında geçen bu romanın felsefi derinliğine erişemiyor. Norveç fiyordları demişken, Kuzey Denizi kıyıları'nın tasviriyle açılan kitap, sizi kitaplardaki uzun betimlemelerden sıkılıp yarım yamalak lise günlerinize götürebilir. Ancak biraz sabır lütfen; çünkü anlayacaksınız ki, olayların 1780 yılında ve Norveç'te geçmesinin haklı bir sebebi var. Balzac bizi İsveçli büyük mistik ve ayni zamanda bilim adamı Emanuel Swedenborg'la tanıştırmak istiyor. Bir çeşit Hristiyan mistiği olan Swedenborg'un, bugün bile kendi adıyla anılan bir akımı ve takipçileri var. Onlarca teolojik kitabından en meşhuru olan Cennet ve Cehennem'den pasajlar, Séraphita'da yer yer arzı endam ediyor.

Bilirsiniz, pek meşhurdur, Hristiyan teolojisi ortaçağ boyunca meleklerin cinsiyetini tartışıp durmuştu. Balzac'ın meleği Séraphita ise, ona âşık olan köylü kız Minna'nın gözünde yakışıklı bir erkek, eski asker Wilfrid'in gözündeyse çok güzel bir kadındır. İsterseniz androjeni diyelim, ister cinsiyetsizlik, bu melekse varlımın Séraphita/Séraphitus ne erkek ne kadındır.

S raphita'nın Swedenborg'la bağlantısı ise, Minna'nın babası Rahip Becker'den  reniyoruz: Swedenborg'un tilmizi olan Baron de S raphitz, meleksi ruhlu kadınlardan biriyle evlenir. Bir çocukları olur, Rahip çocuğu vaftiz etmeye ve ad n  koymaya gittiğinde, Baron onu engeller. O gün, Swedenborg görünür. Çocuğun dünyada isimsiz kalaca  n , asla ya lanmayaca  n  söyler. Çocuğun hayat  mucizelerle geçer. On ya  ndayken anne babası n  kaybeder ama a lamaz ve  z lmez. Neredeyse saydamd r, sürekli dua halindedir. Okuma yazma bilmemesine rağmen, bilgelikle doludur. Şimdiyse hem Minna hem de Wilfrid tarafından seviliyordur. Fakat S raphita, ne Minna'nın ne de Wilfrid'in a k na kar  k verir. O, ruh-beden dikotomisinde, neredeyse bedeni geçerek, p r ruh olmak sevdası ndad r.

Tüm mistik üretiler bu ayr mdan bahsettiği için, burada ilginç olan bir şey yok gibidir. Ancak romanın k r lma noktası, Rahip, Minna ve Wilfrid'in S raphita'y  ziyarette gittikleri sahnedir. Tanr ya ve dine inanmayı çoktan b rakm   olan   pheci Rahip, S raphita'y  sorguya  eker. Felsefenin kadim sorular  üzerine uzun bir tartışma ba lar. Bugün bile, bu tart  malar n felsefe kitaplarında bu kadar sistemli ve sarih bir biçimde ifade edili ine rastlayam yoruz. Spiritualizm- Materyalizm ayr m  için S raphita, "Maneviyat  nesiller de maddeyi inkar için, maddiyat lar n ruhu inkar için sarfetti inden daha az boş gayret sarf etmediler," diyerek, evrende maddi ve manevi olanın birlikte bulunduğunu, ancak ikisinin de kayna  n n bir olduğunu söyler. S raphita burada Yeni-Platoncu sudur teorisine ve "Bir" fikrine yak n şeyler söyler. Daha sonra, yine orta a lar felsefesinin büyük tart  mas  olan maddenin ezelili ine geçerler. Birbiriyle ilişkili olarak, bu tartışma Tanr n n iradesi problemine s  rar. Bu da, yine felsefeyi çokça meşgul etmiş teodise problemine a  l r: Tanrı mükemmelse ve dünyayı mükemmeli bir şekilde yaratt ysa, kötülük neden var? Ah bu ezeli problemler!

Balzac' n bu tart  malardan haberdar olması bir yana, meşhur Balzac üslubuyla bu meseleler üzerinde yazabiliyor olması, a dal  diliyle, aslında sökücü olabilecek bu tart  malar  ak c  hale getiriyor olması.   te müthiş olan bu!

Sevgili realist Balzac'  şimdiye kadar tarihçiler ve sosyologlar sıkça anm  t , demek, S raphita ile şimdi sırada felsefeciler var. S raphita'nın Rahip'le tart  malar n  bir yana b rak rsak, tek ba  na S raphita karakteri, felsefe tarihindeki otodidakt hikayeler arasında yer alabilir gibi görünüyor. Doğu felsefesindeki,  bn Tufeyl'in Hayy bin Yakzan'  ve  bn' n Nefis'in Fazıl bin Nat k'  ile S raphita arasındaki paralellikler hayret verici. Gerçi b rakal m bunu felsefeciler d   ns n ama, Balzac, kitab n n ithaf nda "Do u'nun g z kama  r c   iiri"ni anarak bize ipucu veriyor.

Kitab n  zenli ve yetkin  evirmeni  smet Berkan, Séraphita için, "Benim bug ne kadar  evirdi im en s ra d    ve ilginç metin," diyor. Biz Balzac okurlar  için de  yle.

Jazelle says

I took such a long time reading this book because it was REALLY difficult! The language and sentence structure was very hard to comprehend. In the first page alone, I had to search for at least four words like 'fiord.'

To make matters even more complicated, it is filled with philosophical and religious discussions about love, wisdom and faith. These subjects were tackled by presenting "Seraphita," the protagonist of this story. S/he is an otherworldly creature who seems to be untouchable by earthly passions because of his/ her devotion to God. The story revolves around his/her (yep, I'm still not sure about the gender of the androgynous

Seraphita/ Seraphitus) religious discussions with the people around him/her such as why s/he could not love Minna or Wilfrid and how s/he made Mr. Becket contemplate about his doubt for God's existence.

This definitely CANNOT be considered a 'light reading.' However, the discussions and arguments presented about religion is really enlightening and invigorating. I suggest that you take your time reading this piece of work.

Dragos C Butuzea says

un „studiu filozofic“ cu adev?rat

nuvela aceasta este mai pu?in o nuvel? literar?, ci e mai mult un eseu ce omagiaz? doctrina mistic? a teozofului suedez emmanuel swedenborg ?i caut? s? l?mureasc? c?teva idei ale lui balzac însu?i (dup? p?rerea mea, destul de înaintate pentru vremea aceea ?i pentru cei 36 de ani ai s?i).

dar, probabil, cel mai interesant aspect al romanului este fiin?a androgin? séraphîta / séraphitüs, posesoare din na?tere a în?elepciunii omene?ti care, pentru a urca la ceruri, în c?utarea perfec?iunii, are nevoie de o dragoste p?mânteasc? (pentru dou? persoane), pentru ca „moartea s?-i pun? cap?t atunci când flac?ra ei este cea mai puternic?“ (p. 165)

a?a încât, în castelul de lâng? satul nordic ?i plin de ghe?uri jarvis, androginul îi ademene?te pe doi tineri - o fat?, minna, ?i un b?rbat, wilfried - care, desigur, se îndr?gostesc fiecare de un aspect al s?u ?i îi cer, la rândul lor, dragostea.

ce se întâmpl? ar însemna un imens spoiler a?a încât trec la c?teva chestii care mi-au pl?cut

mai multe <http://chestiilivresti.blogspot.ro/20...>

Ludmilla says

en ayr?ks? balzac bile benim kalemim de?il.

Stephanie Jane (Literary Flits) says

I thought I had better read a French book while we are in France and settled upon Honore de Balzac's Seraphita as I had downloaded it from ForgottenBooks ages ago and not yet gotten around to starting it. The edition begins with a lengthy introduction which discusses and explains the religious significance of Seraphita at great length. This was so in depth and dull that I nearly didn't get through it's eighty-odd pages in order to start the novel itself!

Seraphita is set in Norway and Balzac does a fantastic job of describing the country, its landscape, seasons and the people of the isolated rural village where his story is set. I loved reading these passages which actually advanced the story and would love to someday visit a similar remote fjord as it was so romantically presented. However, two long sections of the book are simply Seraphita expounding (over many pages of

monologue) various religious doctrines and dogmas and I found these bits incredibly difficult to understand and to remain focused on. The beliefs range across Christianity, Hinduism and Buddhism amongst others, and also include mentions the beliefs of races of people on other planets such as Mars and Venus. It is all probably fabulously imagined but felt like sitting through a long harangue. Perhaps it would all make more sense to someone of the time as much of the science has now advanced far beyond that denounced by Seraphita as her proofs.

All in all, this is an odd book for me to have read and it is pretty much two books mashed together - one a lovely story and one a intensely detailed lesson!

Noustian says

Yes it is more of a philosophical and religious exposé than a novel.. In here you'll get a mixture of Christianity and esoterics/ Gnosticism (let's say the Bible, Swedenborg and Blawatskaya). I enjoyed it to some extent because I appreciate the effort. The androgyny idea is not really developed here though. In general it's too pompous to my taste. A bit like reading the later Tolstoy. I don't know ! reading the "non fictionalized" sources of all these ideas is more exciting for my brain.

Lisa says

Hmm.

At first I thought that Balzac was being rather brave (for a C19th author) by writing about a potential same sex relationship between Minna and Seraphita: this was because (after a long and convincing travelogue about Norway - had Balzac ever been there??) these two are ski-ing UP the mountain but Minna calls her companion SeraphitUS and 'he' says that theirs is a love that can never be, and that Minna should marry Wilfred. When they return to Pastor Becker's house, however, the Pastor addresses Seraphitus as mademoiselle.

Next we meet Wilfred, and he's in love with the same character, now called SeraphitA. Heavens, I thought, Balzac has created an intersex character - the first I've ever come across in C19th literature!

But *disappointment* no, Seraphita is a mystic, and so Balzac launches into a very boring rant about religious experience. I should have guessed, Seraphim and Cherubim etc...

Oh well...

Mustafa ?ahin says

Çok ilginç bir eser bu, kafam? kar??t?rd? biraz. A??r ba?lamas?na ra?men ilerleyen bölümlerde etti?i metafizik laflarla ba??m? döndürdü (uçakta okumaktan da olabilir, kafam güzeldi, I was high, öf ne i?renç bi' parantez oldu bu da). Zaten Balzac da kitap için 'benim ustal?k eserim, hayatta bir kere yaz?labilecek bir metin bu' demi?. ?öyle cümleler görmek mümkün:

Bütün dinlerin insana sundu?u o alternatif: ya gidip ebediyen bir kazanda kaynamak; ya da beyaz giysiler içinde, elinde hurma dal?, ba??n?n çevresinde bir hale, bahçelerde gezinmek. bu pagan uydurmas?, bir Tanr?'n?n son sözü olabilir mi?

Jim says

The total oeuvre of Balzac contains some works that are among the greatest penned by mortal men. I am talking about such novels as **Pere Goriot**, **Lost Illusions**, **Cousin Bette**, **Cousin Pons**, and **The Wild Ass's Skin**. But the same Balzac, when he decides to philosophize, can be stinko to the max. I'm afraid that **Seraphita** will -- if you try too hard to follow it -- cause blood to flow copiously from both ears.

As I wrote in my chapter summary for the Yahoo! Balzac group:

There is something about how profundity is conveyed in fiction of the time which doesn't work today. I found the same problem with Ossian, whom I found unreadable. And I have not been kind to Balzac's other philosophical studies. It was to take a few decades before writers like Dostoyevsky and Kierkegaard and Nietzsche could write about ultimate things without launching into the Ultimate Boredom of the Spheres in which abstractions transcend Matter and Spirit, not to mention Word and Number and the Square Root of Minus One.

If I were to quote directly from **Seraphita**, I'm afraid of repercussions and lawsuits. No, it is best to let sleeping (and soporific) dogs lie.

There can be no spoilers in a story in which nothing happens.

Karla Mallma Soriano says

Este es un libro genial...chiquito...pero poderoso.

Las 20 primeras paginas son un pelmazo, deteniendose demasiado Balzac en la descripción del paisaje noruego. Ya para la mitad del libro, el tema comienza a aparecer y de ahí viene la gloria.

El andrógino es un pretexto para hablar de la dualidad en el universo. Grandiosa la descripción de Serafita ascendiendo a los cielos. No hay duda que hay que darle una chequeada a los textos de Swedenborg, tan citado en el libro.

Este es un libro para leer varias veces y ahí entenderlo en toda su dimensión!

Me encantaron estas frases:

"Esta luz mata a todo hombre que no está preparado para recibirla. Nadie aquí abajo, ni siquiera en el cielo, puede ver a Dios y vivir"

"Si Dios, forzado a crear el mundo eterno, parece inexplicable, también lo parece en cohesión perpetua con su obra. [...] ¿Puede acaso destruirla [su obra] sin declararse incompetente? [...] ¿Es Dios pues, inconsecuente e impotente? Inconsecuente: ¿no debía preveer el resultado antes de la experiencia, y porqué demora terminar lo que ha de terminar? Impotente: ¿debía crear un mundo imperfecto?"

"Si la sustancia en todas sus formas es Dios, el mal es Dios".

"Todo es Dios. O nosotros somos Dios. O bien Dios no existe".

Murat S. Dural says

Kendi içinde yollar içeren, karanlıkta a, karanlıkta geçen, dönüşen, dönüştüren bir Balzac kitabı. "Seraphita" için ".... benim ustalık eserim olacaktı. Bir "Goriot Baba" her gün yazılabilir ama "Seraphita" gibi bir yapıt bir ömürde ancak bir kez ortaya çıkabilir..." de, mi? Okuduktan sonra ne demek istediğini çok iyi anladım. Tekrar tekrar okunabilecek dünyanın kirliliğine ruhun sığınması ötelisine dair inanılmaz tanımlamalar, betimler var. Okumak, düşünmek, tatmak için güzel seçenek ama bu yola çıkarken her cümlede sarsılmaya da bir o kadar haz olun :)

Hande Çakır says

Hayatım boyunca okuduklarım arasında karışıkta en ilginç metindi. Okuması, uzun felsefi paragraflar ve bol bol detay barındırması sebebiyle zordu. Kitapta o kadar fazla düalizm örneği vardı ki hatta bütün kitap karakterler ve barındırdığı felsefi düşünceler bakımında çok noktası aynı olan karışıklardan oluşuyordu. Mistik öğeler yoğunluktaydı ki beni biraz sıkı. Herde tekrar okumayı planlıyorum.

Elif says

Çok umutlarla başlamıştım oldukça hayal kırıklığına uğradım.

Aleksandra says

That is one really strange little book.

Well, it is not so strange when seen in the context of 19th century mystical trends (here revoking also earlier works of Swedenborg), but still, this philosophical tractate thinly veiled as a novel is rather fascinating. It starts as an unusual love story: over a faraway cold Norwegian village, amidst natural phenomena both stunningly beautiful and mortally dangerous, stands a stone house. There a beautiful young nobleperson lives almost alone, accompanied only by an elderly servant. Three other people, living in the nearby village, get to socialize with the young recluse: the village minister, his charming daughter Minna and Wilfrid, an active and energetic man in his mid-thirties, who travelled a lot and dabbled in various dangerous things on nearly all continents before settling in this faraway place. And both Minna and Wilfrid are rather madly in love with their mysterious friend - only she thinks him a boy, Seraphitus, while he sees in her a girl, Seraphita. In fact, Seraphitus/-a is both - an androgynous being of angelic nature, born for heavenly, not earthly existence. He/she was conceived as a result of the parents' mystical rituals through their connection with the great mystic Emmanuel Swedenborg, the man who walked around heavens and talked to angels; as such, Seraphitus/-a is not destined for human love and everyday existence; his/her impossible perfection is not of this world and the world will not enjoy it for long.

It is very much _not_ a typical Balzac novel (although not the only one such a book in his oeuvre).

According to modern standards, it is not really a novel, rather a treatise: a long exposition on the ideas of

Swedenborg forms the biggest part and the action as such is limited to introductory scene between Seraphitus and Minna, the meeting of Seraphita and Wilfrid and the final decision of Seraphitus/-a to die and ascend to the place of angels and God as well as this decision's effects on the lives of Minna and Wilfred. The rest is a long meditation on the nature of the world, angelic beings, God and humanity.

And yes, it is not the easiest book to read and for a reader uninterested in this kind of speculation it would be rather - let's be frank - unreadable. Still, an initial concept is fascinating and "Seraphita" lands on my little private list of 19th c. novels with concepts so inspiring that I would love to see them reworked in modern prose.
